

Festa PCE: el tret d'eixida

Els tres primers dies de maig el PCPV ha celebrat la seua festa anual. Trobada alegre dels comunistes valencians amb míting final, emès per Emèrit Bono i Gerardo Iglesias. 1

Ismael López

Primera que res, el lloc: balneari-partenó de les Arenes, en la mítica platja valenciana. Entre columnes dòriques, piscines blaves i una brisa adriàtica de mar nocturna. Després, la festa: tres dies de maig amb el PCPV i un públic heterogeni d'edat, però absolutament compacte en la il·lusió política. Parades i paradetes, ceràmica popular valenciana, cistelleria xinesa, col·lectes «per comprar la corda a Pinochet», cançons, banderes de la República Àrab Sahariana i dels palestins de l'OLP, gorres, llibres, cartells, entrepans de pernil —a càrrec del PSUC— i senyeres.

A les vuit, puntual, el míting. Abans, hi havia hagut els debats —«El movimiento obrero y la paz», «Juventud y política en los años 80»—, les actuacions —Pantaix, Cànem, All i Pebre, Salem, Los Infieles, Joaquín Sabina...— i el concert de la banda musical de Vinalesa. Nit fresca del 3 de maig, dissabte: «Hem de profunditzar l'actuació del nostre partit en els tres països de llengua catalana», la presentació inicia els discursos. Obri Pedró Zamora, secretari general dels comunistes valencians: «la paralització del procés de desenvolupament autonòmic valencià és un fet. I no es pot resoldre des d'ací. Cal resoldre'l en el marc d'un projecte d'estat».

Després, repàs a les mobilitzacions dels treballadors, a la possible dissolució dels acords de Sagunt, a la «tractorada» camperola, a la deforestació del nostre país i a la televisió valenciana. Al final, crida a la participació d'UPV «i dels altres comunistes en una candidatura d'unitat». I una tasca: «la creació de col·lectius d'Izquierda Unida».

A continuació, Emèrit Bono, el nú-

mero u per València. Davant d'ell, milers de persones de les 20.000 que han desfilat pel recinte festiu durant les tres jornades. El pati ple: «Hem de donar expressió en el parlament de Madrid a tot allò nostre. Guanyar totes les competències i les que ens assimilen a d'altres autonomies. Tenir un poder polític valencià».

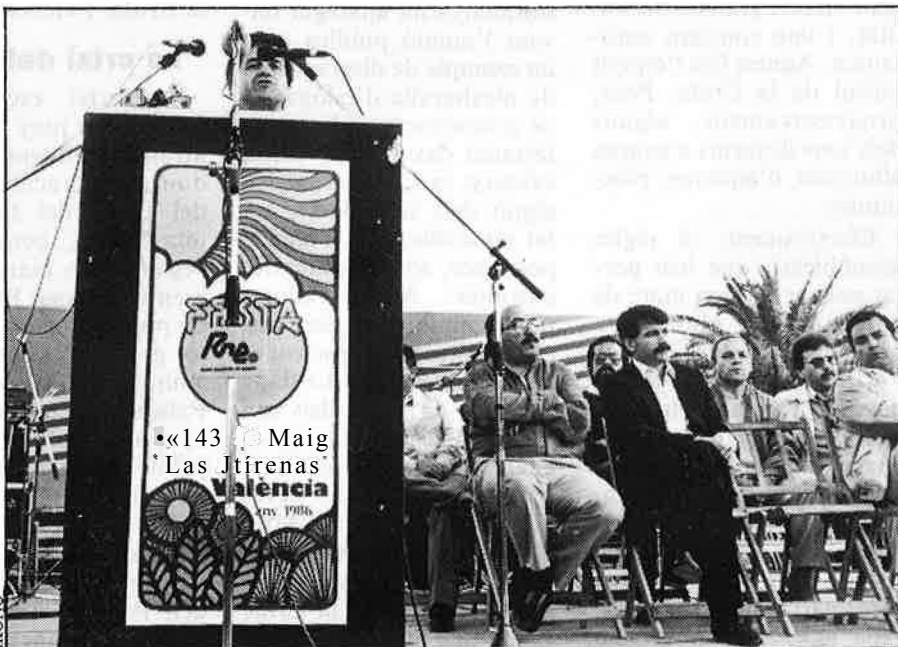
Final de cartell. Gerardo Iglesias de postre: «El parlament llangueix, les institucions avorreixen l'home del carrer, continua havent-hi tortura, anem cap arrere en els drets civils, es parla de modernitat, però ens mantenen en l'OTAN». Clar, pedagògic, electoral: «A Izquierda Unida hi ha comunistes i no comunistes, però gent d'esquerra. Perquè és, sobretot, el projecte de la gent que aposta per un futur de transformacions socials. I ve a facilitar i estimular la participació ciutadana».

El secretari general no diu ni una paraula contra el govern dels sevillans: «El dilema no és Fraga o el PSOE. Enfront de Guerra i Fraga, Izquierda Unida». No en parla perquè

«cal arribar a totes bandes amb el missatge que no estem contra ningú. Que estem en condicions de plantejar-nos les coses en positiu». I, novament, la cita «per als partits d'esquerra nacionalista».

A dos quarts d'onze, l'avió Manises-Barajas. Entre la precipitació, dues preguntes a Gerardo Iglesias. Una: «No fa l'efecte que Izquierda Unida és el seu partit, i un conjunt de símbols, de satèl·lits? Dos: «No pensen anar contra el govern en els mítings? Les respostes, urgents, alienes i oficialistes: «Hem fet tot el possible per la unitat, fins al darrer moment. Som un projecte positiu, un projecte convergent i integrador per a molt diverses forces i persones». No ha donat temps per a més.

Punt final. Amb Pedró Zamora: «el nostre objectiu són aquests 70.000 valencians que van dir no a l'OTAN. Tres diputats, ¿per què no?» El temps administratiu no es detura. Només unes quantes hores per enllestir acords i realitzar els canvis més urgents. La cursa ha començat. •

Dalt, Gerardo Iglesias i Pedró Zamora. Baix, parlaments durant la Festa.